

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวิรุฬห์ แสงเทียน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๖๖

วันที่ ๑๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี ความเห็นและข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบแล้ว เห็นว่า คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีและเอกสารประกอบไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี แสดงเหตุผลประกอบคำโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า อย่างไร จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้ และเห็นว่าคดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติ การไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและ เสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็น การจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่

รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้น บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้”

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนที่ ๒ การดำเนินการกรณีร่ำรวยผิดปกติ โดยมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีตามวรรคหนึ่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่วินิจฉัยเพื่อส่งลงโทษไล่ออกภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่”

เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีเหตุผลในการประกาศใช้เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการจัดให้มีมาตรการหรือแนวทางที่จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ เกิดความรวดเร็ว สุจริต และเที่ยงธรรม รวมทั้งได้เปลี่ยนแปลงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม ตลอดจนวาระการดำรงตำแหน่งไว้ อีกทั้งได้บัญญัติให้รัฐมีหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความรู้แก่ประชาชนถึงอันตรายที่เกิดจากการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และจัดให้มีมาตรการและกลไกที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติชอบดังกล่าวอย่างเข้มงวด

ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษไล่ออก โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ แต่การไต่สวนกรณีร่ำรวยผิดปกติตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหก ไม่ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาถือสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนที่นำมาใช้ลงโทษผู้ฟ้องคดี ผู้บังคับบัญชาจึงต้องสอบสวนอีกเนื่องจากกรณีร่ำรวยผิดปกติเป็นคดีแพ่งที่ไม่เกี่ยวกับพฤติการณ์ทุจริตต่อหน้าที่ แตกต่างจากการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีทุจริตต่อหน้าที่ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามมาตรา ๙๑ ซึ่งมาตรา ๙๘

วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาถือสำนวนการสอบสวนทางวินัยนำมาใช้ลงโทษทางวินัยได้โดยไม่ต้องมีการสอบสวนอีก เนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นการสอบสวนเกี่ยวกับการทุจริตอย่างแท้จริง และใน ส่วนที่ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม บัญญัติให้ถือว่าพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติเป็นการกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ แต่ไม่ได้ทำให้พฤติการณ์ตามข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีซึ่งมิได้เกิดจากการทุจริตต่อหน้าที่เป็นการกระทำทุจริต ต่อหน้าที่ได้ บทบัญญัติดังกล่าวขัดต่อหลักนิติธรรม เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล เกินสมควรแก่เหตุและกระทบศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหน้าที่และ อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ เนื่องจากการทุจริตและประพฤติมิชอบ มีความร้ายแรงและเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือผลประโยชน์จำนวนมาก จึงต้องมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตที่มีลักษณะเฉพาะเป็นพิเศษมาใช้ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยมีมาตรการที่สำคัญประการหนึ่งคือ การร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินซึ่งเป็นการยึดทรัพย์สิน ของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติและไม่สามารถแสดงได้ว่าทรัพย์สินนั้นได้มาโดยชอบ โดยกำหนดให้รัฐใช้การดำเนินการทางแพ่งต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการร่ำรวยผิดปกติ โดยมาตรการดังกล่าว ปรากฏตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ หมวด ๕ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนที่ ๒ การดำเนินการกรณีร่ำรวยผิดปกติ มาตรา ๑๑๕ ถึง มาตรา ๑๒๕ โดยเฉพาะมาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๖ ได้กำหนดว่าเมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าเพราะเหตุที่มีการกล่าวหาหรือเพราะคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าพนักงาน ของรัฐผู้ใดร่ำรวยผิดปกติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนโดยพลัน โดยมีอำนาจตรวจสอบที่มา ของทรัพย์สินและหนี้สิน การเคลื่อนไหวทางการเงิน หรือการทำธุรกรรมของบุคคลนั้น และดำเนินการอื่นใด เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงมาประกอบการวินิจฉัย รวมทั้งนำบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินที่ได้ยื่นไว้แล้วพิจารณา เทียบเคียงกับทรัพย์สินที่มีอยู่ในขณะดำเนินการไต่สวน ประกอบกับรายได้และรายจ่าย และการเสียภาษี เงินได้ของผู้นั้น โดยมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติแล้วให้ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสาร พยานหลักฐาน และ ความเห็นให้อัยการสูงสุดภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มิมีมติ เพื่อให้อัยการสูงสุดดำเนินการยื่นคำร้องต่อ ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ เพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดิน จากนั้นจึงดำเนินการตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม โดยแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยัง ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่วินิจฉัยเพื่อส่งลงโทษ ไล่ออกภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม

จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันและปราบปรามการทุจริตจากการตรวจสอบที่มาของทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีเหตุสงสัยว่าร่ำรวยผิดปกติว่าทรัพย์สินนั้นมีที่มาโดยชอบหรือไม่ เป็นมาตรการหรือกลไกพิเศษของกฎหมายที่เพิ่มประสิทธิภาพในการปราบปรามการทุจริตที่ซับซ้อนยากต่อการตรวจสอบ การกระทำความผิดและการทุจริตที่มักดำเนินการโดยวิธีการปกปิด โดยมุ่งตัดวงจรและทำลายแรงจูงใจในการประกอบอาชญากรรมที่ให้ผลตอบแทนสูง เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของรัฐกับสังคมส่วนรวมและสร้างฐานความผิดทางวินัยมาใช้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ร่ำรวยผิดปกติ อีกทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่กำหนดโทษโดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความผิดให้เหมาะสมกับพฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่สามารถชี้แจงที่มาหรือแสดงรายได้อันชอบด้วยกฎหมายว่าทรัพย์สินที่ได้มา มีความเกี่ยวข้องกับสถานะ ตำแหน่ง หรืออำนาจหน้าที่ เนื่องจากการร่ำรวยผิดปกติมีผลกระทบต่อระบบราชการและความเชื่อมั่นของภาครัฐอย่างร้ายแรง จึงไม่ควรให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ร่ำรวยผิดปกติอยู่ในระบบราชการ โดยถูกลงโทษไล่ออกจากราชการต่อไป อย่างไรก็ตามการร่ำรวยผิดปกติแม้เป็นเรื่องร้ายแรง แต่การลงโทษทางวินัยที่ไล่ออกจากราชการต้องเป็นกรณีที่ผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งการร่ำรวยผิดปกติโดยลำพังที่ไม่มีมูลความผิดฐานกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ย่อมไม่มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ไม่อาจลงโทษไล่ออกผู้หนึ่งได้ทั้งที่บุคคลนั้นไม่สมควรอยู่ในระบบราชการต่อไปแล้ว กรณีตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ที่ให้ถือว่า การร่ำรวยผิดปกติเป็นการกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ก็เพื่อให้การกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อส่งลงโทษผู้ที่ร่ำรวยผิดปกตินั้นให้ออกจากราชการต่อไป นอกจากนี้การได้สวนกรณีร่ำรวยผิดปกติจะมีการรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเป็นลำดับแรกกว่าทรัพย์สินที่เป็นเหตุแห่งความร่ำรวยผิดปกติเกิดจากการใช้หน้าที่และอำนาจของผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่ มีความเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่หรือได้มาจากการที่ถูกกล่าวหา มีสถานะเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือไม่ หรือเกิดจากการทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ หากในทางได้สวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานอันเป็นที่แน่ชัดที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทรัพย์สินมาจากการใช้ตำแหน่งหน้าที่และอำนาจโดยทุจริต มาตรา ๑๑๗ จะกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่พิสูจน์หรือแสดงที่มาของรายได้หรือทรัพย์สินของตนว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นหรือมีหนี้สินลดลงโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากการได้มาซึ่งทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นหรือหนี้สินที่ลดลงนั้น ย่อมอยู่ในความรู้เห็นของผู้ถูกกล่าวหาแต่เพียงฝ่ายเดียว เมื่อผู้ถูกกล่าวหาไม่สามารถพิสูจน์ถึงการได้มาซึ่งทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นได้ มาตรา ๑๒๒ วรรคหก จึงบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน หรือผู้มีอำนาจสั่งให้พ้นจากตำแหน่งมีอำนาจสั่งไล่ออกหรือดำเนินการถอดถอนได้โดยไม่ต้องสอบสวนหรือขอมติจากคณะรัฐมนตรี หรือความเห็นชอบจากองค์การบริหารงานบุคคลได้ ย่อมหมายความว่า ในกรณีที่

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม มีผลผูกพันให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาจำต้องถือตามคำวินิจฉัยพร้อมด้วย ข้อเท็จจริงโดยสรุปของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อใช้ลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาโดยไม่ต้อง สอบสวนอีกแต่อย่างใด และการที่มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจงคำวินิจฉัย พร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหา เพื่อส่งลงโทษไล่ออก โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นเพียงการบัญญัติให้บุคคลต้องรับผล จากการกระทำความผิดของตนในทางวินัย เพื่อให้สามารถนำไปสู่การลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดได้ และมีให้การลงโทษทางวินัยเกิดความลึกลับ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งผู้ที่ได้รับผลกระทบยังสามารถนำสืบพยานหลักฐานว่าทรัพย์สินที่ถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกตินั้นได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามมาตรา ๑๒๓ ได้ ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม จึงเป็นบทบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนและวินิจฉัย ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติที่กำหนดวิธีการ หน้าที่และอำนาจในการดำเนินการทางวินัยกรณี เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐบรรลु วัตถุประสงค์ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและรัฐธรรมนูญ อันแสดงให้เห็นถึงการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เป็นธรรมในการรักษาดุลยภาพระหว่างการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่มีความร้ายแรง เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลจากการใช้มาตรการทางวินัย แม้มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอยู่บ้างก็ตาม แต่เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ สาธารณะที่จะได้รับตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายกับผลกระทบจากการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลแล้ว เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล เกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพไว้ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่ดำเนินการต่อผู้ฟ้องคดีเสมือนเป็น ผู้กระทำความผิดอาญา ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้บุคคลไม่ต้องรับโทษทางอาญา เว้นแต่ได้กระทำการ อันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้น

จะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้ แต่มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม มีเจตนารมณ์ที่จะลงโทษทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาว่าร้ายวญผิดปกตินั้น ไม่ใช่บทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องถูกลงโทษในทางอาญาแต่อย่างใด ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งด้วย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

๑/พพ 11/๒๕๖๑-๖
(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ